

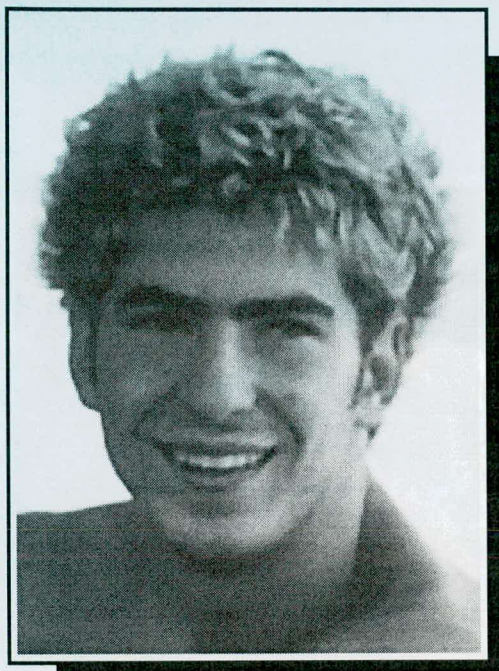

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

צוקרמן בניה יהונתן ז"ל

צוקרמן בניה יהונתן ז"ל
בן 18 בנפלו

בן אילת ומשה

נולד ב-ח' באדר א' תשמ"ו, 16/2/1986

התגורר בירושלים

נהרג בפעולת איבה

ב-ל' בשבט תשס"ד, 22/2/2004

מקום נפילה: ירושלים - גן הפעמון/עמק רפאים

באזור: ירושלים והסביבה

נקבר בירושלים - גבעת שאול

הותיר הורים, שתי אחיות ושני אחים

קורות חיים

בניה יהונתן, בנם הבכור של משה ואילת, נולד בירושלים ביום ח' באדר א' תשמ"ו (16.02.1986). הוא גדל והתחנך בה.

בניה למד בבית הספר הניסויי. הוא היה דמות מרכזית ומובילה בשכבה שלו, היה חבר מסור ונאמן לחבריו ומאוד אהוב עליהם. בניה היה ספורטאי מצטיין. ביסודי התאמן באתלטיקה קלה בהפועל ירושלים, שיחק כדורעף בנבחרת של ביה"ס ונמנה על סגל השחקנים שיצגו את העיר בתחרויות שונות בחו"ל. בתיכון למד במגמת קולנוע, תחום שאהב והשקיע בו הרבה מזמנו. כתלמיד כיתה י"ב התכונן בניה לשירות צבאי והיה בסימו של תהליך המיון ליחידה מובחרת.

בבוקר יום ראשון ל' בשבט תשס"ד (22.02.2004), סמוך לשעה 08:30, נהרג בניה בפיגוע דמים באוטובוס 14א', ליד גן הפעמון בירושלים, בדרכו לבית הספר. בניה היה בן 18 במותו. הותיר הורים, שתי אחיות ושני אחים.

ביום האזכרה העשירי של בניה הכניסה משפחתו ספר תורה שנכתב לעילוי נשמתו לבית הכנסת הקהילתי בעין כרם, מקום מגוריהם.

משפחתו של בניה הקימה לזכרו קרן לעידוד יצירה צעירה בקולנוע, שתכניה עוסקים בהווה הישראלית והיהודית. במסגרת פסטיבל הקולנוע היהודי שמתקיים מדי שנה בחנוכה בסינמטק ירושלים מעניקה הקרן, בשיתוף עם קרן אביחי, פרס לסרט הזוכה בתחרות הסרט היהודי הקצר.

דברים שאמר אחד החברים של בניה בלוויה:

"בניה. הדמעות זולגות אבל הנפש לא מעכלת שאתמול בלילה עוד נפגשתי איתך, ושנינו

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

צוקרמן בניה יהונתן ז"ל

ידענו שנתראה למחרת בבוקר.
ועכשיו, קשה לי להאמין שאני עומד פה ומקריא לך הספד.
כל מי שהכיר אותך, אפילו לחמש דקות, ידע שאתה בנאדם נפלא. ואני, שמכיר אותך מילדות, יודע שאין עוד בנאדם כמוך.
כואב לי כל כך להיזכר בך, בציפיות למטכ"ל, ביום הולדת 18 שחגגנו לך רק לפני שבוע, בסיני, בארוחת בוקר בבית של יולי ובכל דקה שביליתי איתך, שהייתה בשבילי הנאה טהורה.
ומתי ניפגש בניה? מתי אני אגיד לך את כל מה שלא הספקנו? מתי אני אתקשר אליך ותגיד לי 'סבבה, אני בא'?
בניה, אני כותב לך לא רק בשמי אלא בשם כולנו, כל החברים הקרובים שכבר מהיום בבוקר מתגעגעים אליך בכאב. ולא רק אנחנו, בניה, אתה הבנאדם הכי ידידותי שהכרתי ואני בטוח שתחסר לעוד המוני אנשים.
אז מה אתה אומר בניה? לא תבוא איתנו לסיני בפסח? לא תסיים איתנו את הבגרויות? ולא נטוס ביחד לאמסטרדם? קשה לי לעכל את זה.
אומרים שהקדוש ברוך הוא רוצה את הטובים ביותר לצידו. אני בטוח שבמקרה שלך זה נכון, בניה.
ואיפה שלא תהיה, ואיפה שלא נהיה, תמיד תמיד נאהב אותך ונזכור אותך. איסלר וכל החברים."
מתוך דברים שכתבו תלמידים בבית הספר הניסויי לאחר האסון, ונאספו על לוח קיר במשך ימי ה"שבעה":
"לבניה. ממה שהכרתי אותך היית הכי נחמד מכולם בכדורעף, וקראת לי רן-רן. אתה היחיד מהשכבה שלך שזכר את השם שלי. אני תמיד אזכור אותך. רן."
"לבניה. אני לא הכי הכרתי אותך, אבל אני תמיד אזכור שהיית ממש נחמד, פשוט גבר, ותמיד חשבת על אחרים. אני זוכר שכשהיינו משחקים כדורסל אתה תמיד היית זה שמסר לי את הכדור, כשכל האחרים בכלל לא שמו לב שגם אני במשחק. אני תמיד אזכור אותך לא כזר, אלא כחבר, כאח. שמואל."